



מ"ח 7363/15 - פלוני נגד מדינת ישראל-משרד החקלאות

בבית המשפט העליון

מ"ח 7363/15

כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
פלוני

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל-משרד החקלאות

המשיב:

בעצמו
עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

בשם המבקש:
בשם המשיבה:

החלטה

א. בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984. עסקין בגלגול שביעי של התיק. עניינו של המבקש נדון בפני בית משפט השלום והמחוזי, פעמיים בכל ערכאה, ובפני בית משפט זה; בסופו של יום מצא בית משפט זה (השופטים ח' מלצר, נ' הנדל וצ' זילברטל) כי המבקש זכאי מחמת אי שפיות הדעת, לפי סעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (רע"פ 2675/13; פסק הדין ניתן ביום 3.2.15); עתירות לדיון נוסף, שהוגשו הן על-ידי המבקש והן ידי המדינה, נדחו בהחלטת הנשיאה מ' נאור בדנ"פ 1237/15 מיום 5.7.15. הפרשה עניינה עבירות הקשורות בהתאכזרות לבעלי חיים, בעת פיתום אווזים.

ב. המבקש טוען כי יש לערוך משפט חוזר בעניינו מכוח סעיף 31(4) לחוק בתי המשפט, בנימוק ש"נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין" (הדגשה הוספה - א"ר). לפי הנטען, חלף זיכוי של המבקש מחמת מצבו הנפשי, יש להשיב על כנו את זיכוי של המבקש מחמת הספק מביצוע העבירות, כפי שקבע בית המשפט המחוזי מרכז (סגן הנשיא (כתארו אז) א' טל והשופטים ז' בוסתן וי' קינר) בפסק דינו מיום 26.2.13 בעפ"ג 44900-04-12. זאת, בקצרה, כיון שלפי הנטען המעשים שביצע אינם עולים כדי עבירות פליליות, ועל כן סיווג הזיכוי צריך להשתנות.



ג. בתגובת המדינה מיום 1.2.16 נטען כי יש לדחות את הבקשה ממספר טעמים. ראשית, כיון שהמבקש זוכה מהמיוחס לו, ולכן אין מתקיימת עילת עיוות הדין האמורה בסעיף 31(4) לחוק בתי המשפט, שעניינה אדם שהורשע בדין. שנית, ולגופם של דברים, נטען כי בית משפט זה קבע שאין הצדקה לבירור אשמתו של המבקש לגופה בנסיבות שלא נתבקש בנידון דידן צו אשפוז, וכן ישנו קושי מעשי לעשות כן בנסיבות עניינינו נוכח הפגמים הדיוניים שליוו את ההליך עד כה.

ד. לאחר עיון בבקשה ובתגובת המדינה, וכן בהחלטת הנשיאה ובפסקי הדין שקדמו, אין בידי להיעתר לבקשה. כך, מן הטעם העיקרי כי המבקש זוכה בדין מהמיוחס לו, ואילו הוראה על עריכת משפט חוזר מטעמי עיוות דין, כבקשת המבקש בעניינינו, מצריכה, בבסיסה, כי המבקש הורשע בדין. ודוק, אין מדובר בפרשנות דווקנית של הסעיף, אלא בחינה תכליתית של מוסד המשפט החוזר – המחוקק הניח, ולא בכדי, כי נדיר מאוד יהא מצב בו אדם זוכה מהמיוחס לו, אך עדיין תיתכן הצדקה לעריכת משפט חוזר, על הקושי האינהרנטי שבו, נוכח עיוות דין שהוא טוען לו. כפי שציינה לעניין זה השופטת ע' ארבל:

"מטרת החוק היא לאפשר למי שבהרשעתו נגרם לו עיוות דין קיצוני, או למי שראיות שהתגלו בעניינו יכולות לשנות לטובתו את תוצאות ההליך. אולם, אף אם היה ממש בטענה זו, ואינני סבורה שכך המקרה שלפניי, הרי שאין היא נופלת במסגרת עילות עיוות הדין העוסקת במי שהורשע בדין, ולא במי שזוכה" (מ"ח 1294/12 אליאב נ' היועץ המשפט לממשלה, פסקה 6 (2013)).

בנוסף לכך, ניכר כי טענות המבקש הן "ערעוריות" במהותן; המבקש מלין על האופן בו פסק בית משפט זה בעניינו, מבלי שטענותיו מצביעות, אף לא לכאורה, על עיוות דין שנגרם לו.

ה. אכן, יתכנו טענות שטיב הזיכוי מותיר סוג של משקע או עננה, כמו – בהיקש – כאשר נסגר תיק מחוסר ראיות ולא מחוסר אשמה; ובמקרה דנא – נוכח אי הנוחות של סוג ההכרעה. ואולם, מכל שנכתב בהכרעות השיפוטיות הקודמות ברי כי אין במקרה דנא כדי להורות על משפט חוזר. כפי שציינתי בעניין קודם: "משפט חוזר הוא מאורע דרמטי בתולדות התיק... הוא הליך חריג שבחריגים, השמור למקרים בודדים אשר מצדיקים זאת" (מ"ח 4620/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (2015); וראו גם מ"ח 4875/15 הלאל נ' מדינת ישראל (2015)). כאמור, מן הטעמים מעלה, ובראשם הוראת המחוקק כי משפט חוזר מטעמי עיוות דין בא לתקן עוול בהרשעה ואינו נדרש לזיכוי, עניינינו אינו בא בגדר מקרים חריגים אלה. ואזכיר שוב כי הנושא נבחן שוב ושוב ברמות הגבוהות ביותר.

ו. אין בידי איפוא להיעתר לבקשה.

ניתנה היום, כ"ד בשבט התשע"ו (3.2.2016).

המשנה לנשיאה


